

Pozdrav

Píseň: 368 (1) Ó tvůrce Duchu svatý přijď ve stoje

Introit: Ž 47,2-3 Lidé všech národů, tleskejte v dlaně

Pís. : 47 (1-3) Všichni v tento čas

Modlitba

Hudba

Čtení: Sk 1,1-9 a 2,1-13 Když nastal den letnic

Píseň: 368 Ó tvůrce Duchu svatý přijď ve stoje

Text: Mt 16,13-19 Petrovo vyznání a klíče

Kázání

Píseň: 671 Dej mi, Pane, bdělé srdce

Večeře Páně: Slovo milosti - Jan 15,5-7; Pozvání - J 7,37;

Propuštění - Mt 10,28; Mk 11,22b-25; L 6,35-38;

Bběhem vysluhování **píseň: 103**

Oznámení

Přímluvná modlitba: **Píseň:671 Za ty, kdo hladem trpí a bídou**

Poslání: Mk 13,11

Požehnání: Ž 121

Píseň: 426 (1) Tvá, Pane Kriste, věc to jest

První knihu, Theofile, jsem napsal o všem, co Ježíš činil a učil od samého počátku až do dne, kdy v Duchu svatém přikázal svým vyvoleným apoštolům, jak si mají počínat, a byl přijat k Bohu; jim také po svém umučení mnoha způsoby prokázal, že žije, po čtyřicet dní se jim dával spatřit a učil je o království Božím. Když s nimi byl u stolu, nařídil jim, aby neodcházeli z Jeruzaléma: "Čekajte, až se splní Otcovo zaslíbení, o němž jste ode mne slyšeli. Jan křtil vodou, vy však budete pokřtěni Duchem svatým, až uplyne těchto několik dní." Ti, kteří byli s ním, se ho ptali: "Pane, už v tomto čase chceš obnovit království pro Izrael?" Řekl jim: "Není vaše věc znát čas a lhůtu, kterou si Otec ponechal ve své moci; ale dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země." Po těch slovech byl před jejich zraky vzat vzhůru a oblak jim ho zastřel.

Když nastal den letnic, byli všichni shromážděni na jednom místě. Náhle se strhl hukot z nebe, jako když se žene prudký víchř, a naplnil celý dům, kde byli. A ukázaly se jim jakoby ohnivé jazyky, rozdělily se a na každém z nich spočinul jeden; všichni byli naplněni Duchem svatým a začali ve vytržení mluvit jinými jazyky, jak jim Duch dával promlouvat. V Jeruzalémě byli zbožní židé ze všech národů na světě, a když se ozval ten zvuk, sešlo se jich mnoho a užasli, protože každý z nich je slyšel mluvit svou vlastní řečí. Byli ohromeni a divili se: "Což nejsou všichni, kteří tu mluví, z Galileje? Jak to, že je slyšíme každý ve své rodné řeči: Parthové, Médové a Elamité, obyvatelé Mezopotámie, Judeje a Kappadokie, Pontu a Asie, Frygie a Pamfylie, Egypta a krajů Libye u Kyrény a přistěhovalí Římané, židé i obrázení pohané, Kréťané i Arabové; všichni je slyšíme mluvit v našich jazycích o velikých skutcích Božích!" Žasli a v rozpacích říkali jeden druhému: "Co to má znamenat?" Ale jiní říkali s posměškem: "Jsou opilí!"

Mt 16,13-19 Když Ježíš přišel do končin Cesareje Filipovy, ptal se svých učedníků: "Za koho lidé pokládají Syna člověka?" Oni řekli: "Jedni za Jana Křtitele, druzí za Eliáše, jiní za Jeremiáše nebo za jednoho z proroků." Řekl jim: "A za koho mne pokládáte vy?" Šimon Petr odpověděl: "Ty jsi Mesiáš, Syn Boha živého." Ježíš mu odpověděl: "Blaze tobě, Šimone Jonášův, protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj Otec v nebesích. A já ti pravím, že ty jsi Petr; a na té skále zbuduji svou církev a brány pekla ji nepřemohou. Dám ti klíče království nebeského, a co odmítneš na zemi, bude odmítnuto v nebi, a co přijmeš na zemi, bude přijato v nebi."

Mt 18,18-20 Amen, pravím vám, cokoli odmítnete na zemi, bude odmítnuto v nebi, a cokoli přijmete na zemi, bude přijato v nebi. Opět vám pravím, shodnou-li se dva z vás na zemi v prosbě o jakoukoli věc, můj nebeský Otec jim to učiní. Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich."

Poslání: Mk 13,11: Až vás povedou před soud, nemějte předem starost, co budete mluvit; ale co vám bude v té hodině dáno, to mluvte. Nejste to vy, kdo mluví, ale Duch svatý.

O svatodušních svátcích říkáme, že jsou oslavou narozenin církve. Ježíšovi učedníci a učednice se přestali zavírat do horní místnosti, přestali se bát a k jejich vyznání se přidávali další lidé. Ale stát se křesťanem neznamena jen dostat sílu k veřejnému vyznání, znamená to především Ježíše Krista poznat jako toho, kdo má klíč k životu. Toto poznání a vyznání nepřichází z lidské rozvahy o běhu světa. Nestačí si sednout ke stolu a prostudovat pro a proti a pak se přiklonit na správnou stranu. Apoštol Pavel (v epištole do Korintu) označuje víru ve Vzkříšeného z pohledu lidské moudrosti dokonce za bláznovství.

Člověk se většinou řídí podle svého těla a krve, to znamená, že se řídíme podle svých potřeb, vztahů lásky a nepřátelství, zavazují nás rodinná pouta a svazují naše schopnosti. Řídit se podle svého těla a krve není nic špatného, i když se nám z toho může špatně udělat, ale hlavně, naše jednání podle těla pro dobrý život nestačí! Je to jen naše lidské tělo a krev, lidské myšlení a poznání, lidský duch, jsme omezeni svým lidstvím. Ale je zde biblická víra, která nám nabízí Boží vidění světa a Boží partnerství, spolupráci.

Ježíš se ptá svých učedníků, za koho ho pokládají a za všechny odpovídá Petr: "Ty jsi Mesiáš, Syn Boha živého." Petr odpovídá jako ten, kdo právě uvěřil. Není ani lepší ani horší než ostatní, ale má pokaždé odvahu něco udělat nebo alespoň říct. Plete se, dělá chyby, ale vždy hledá cestu k

nápravě. A Ježíš mu tentokrát blahopřeje, protože se k němu, k Šimonovi přiznal sám Bůh, ... *"nezjevilo ti to tělo a krev, ale můj Otec v nebesích"*.

Ježíš Petrovi odkrývá jednu z podstatných věcí naší víry, totiž, že pravou moudrost k životu nemá člověk ze sebe sama, ze svého těla a krve, ale z moudrosti Boží, z Božího Ducha.

Dar Ducha způsobil rozhodnutí pro Ježíše jako Spasitele a to ne lečjakého spasitele a že jich jsou i v dnešní době spousty, nýbrž toho Spasitele, kterého posílá sám Bůh. Je to křestní vyznání a na tomto Petrově vyznání je Ježíš ochoten zbudovat církev. Církev, která přes všechny slabosti odolá i branám pekla, odolá vši zlobě nenávisti, pýše a nepřejícnosti. Pravá Ježíšova církev odolá i navzdory nedověře, nepochopení i zradě, jak ji i u učedníka Petra známe.

A nejen že odolá peklu, ale Petr dostane klíče království. Existuje troufalá představa, že je zde někdo z lidí, jako apoštol Petr, který rozhodne kdo z nás vstoupí do Božího království a kdo nikoli. Ale o dvě kapitoly dál mluví Ježíš stejným způsobem i k ostatním učedníkům a skrze ně také k nám. Znamená to, že církev, že my máme rozhodovat o lidech jestli budou spaseni či nikoli? Takový výklad Ježíšova slova neodpovídá žádné jiné biblické zprávě nebo příběhu. Ani nejvyšší volený či jmenovaný představitel

církvě nemůže rozhodovat o vstupu člověka do Božího království. To je Boží věc, On vidí do lidských srdcí.

A přece máme klíče království, protože máme moc odmítat a přijímat, svazovat a rozsvazovat, odpouštět a neodpustit. Je to velká moc a odpovědnost za lidi, se kterými žijeme, za ty, se kterými se setkáváme. Církev nese zprávu o naději, o víře a lásce. To, jak s lidmi jednáme je zpráva o Kristu - to, co právě děláme a říkáme je to, co by dělal a říkal na našem místě Kristus. Zní to hodně troufale. Ale právě toto je naše moc klíčů od Božího království. Vy jste sůl země, říká na jiném místě Ježíš, ale když ztratí chuť, není už k ničemu a moc přijímat a odmítat v naší odpovědnosti jde ještě dál, protože se týká mnoha dalších. Svou mocí nepoškozujeme jen sami sebe, ale i další lidi.

Naše jednání je spojeno s naším pozemským životem, ve kterém děláme chyby, ubližujeme druhým, všelijak se předvádíme a prosazujeme, ale máme naději, že nám bude odpuštěno a pro Ježíšovu obět' na kříži dostaneme jednou bílé roucho, které nás označí za hodné vstoupit na věčnost.

Jenže my nejsme obyčejní pěšáci, my jsme církev, která má moc klíčů a to znamená, že máme vliv na vstup do Božího království a to nyní a zde. Není jedno co dělá pozemská církev, protože to, co se děje na zemi má svou odpověď v nebi. Co zkažíme, zašmodrcháme na zemi

zůstane zašmodrchané, svázané na nebi. Co neodpustíme na zemi, zůstane neodpuštěno v nebi.

Ježíšovo slovo o moci klíčů církve je vloženo do souvislosti s hledání ztracených ovcí a pak o odpuštění, které nikdy nekončí. Ve všem co děláme nejde jen o pozemskou církev, ale o Boží království.

A ještě zpět k darům Ducha a duchovního působení církve. Když slyšíme slovo církev, některým lidem naskočí husí kůže. Často si pod církví představíme instituci, církevní správu, náš synod, který právě zasedá, rozhodnutí staršovstva. Ale Ježíš myslí na společenství, bratrství dvou, tří, kteří mluví a jednají v jeho jménu a dovedou se shodnout.

Shodnout se to je mezi lidmi sama o sobě vzácná věc, ale společný zájem dovede lidi spojit. Třeba kdysi dávno při stavbě babylonské věže. Jenže to není shoda, na kterou myslí Ježíš. Shoda, která přichází bez Ježíše není z Ducha svatého. Teprve tam, kde je Ježíš uprostřed nás, lze hovořit o jeho církvi. Tam, kde se domluva děje v Ježíšově jménu, v jeho způsobu, jak jej známe z jeho kázání a života, pak se nebeský Otec přiznává ke svým dětem a platí Ježíšovo slovo: *„...shodnou-li se dva z vás na zemi v prosbě o jakoukoli věc, můj nebeský Otec jim to učiní.“*

A platí to i opačně, kde je Ježíš, tam lidé nachází společnou řeč. Tam, kde jsou lidé otevření Duchu svatému,

kde žijí s Ježíšem, dovedou spolu mluvit a dovedou se shodnout navzdory různým názorům. Ovšem tam, kde v jednání církve (už tam, kde jsou dva či tři) Ježíše nepoznáváme, pak duch, který mezi nimi vane není působení Ducha svatého.

Máme moc klíčů a s ní i velikou šanci otevírat Boží království všem, se kterými žijeme a které potkáváme. Je to poklad, který nerezaví a nikdo nám ho nemůže vzít.

„Neukládejte si poklady na zemi, kde je ničící mol a rez a kde je zloději vykopávají a kradou. Ukládejte si poklady v nebi, kde je neničící mol ani rez a kde je zloději nevykopávají a nekradou. Neboť kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce.“ Amen.